- a digital facsimile edition from Project Runeberg
http://runeberg.org/husmoder/1935/0020.html

FÖRLÅT MIG

Novell av Alice M. Reeve

Klockan precis ett en junimorgon hoppade Patricia ur en droskbil, betalade den svartskäggige chauffören (av sjörövartyp) och fann sig stående på en folktom väg. Hon föreföll inte ledsen över detta. Hon stirrade upp mot de gnistrande stjärnorna och insöp i djupa andedrag den doftande skogsluft, som uppfyllde kvarteret Smultronet.

»Vänta ett tag», sade hon till sjörövaren. »Jag måste se efter, om nyckeln ligger under dörrmattan, som hon sa. Annars får vi försöka med ett annat hus — de är ju lika varann som ärter hela raden!»

Mannen nickade utan att koppla av sitt grin. Så lät han en liten ficklampa lysa upp husets dörr, varpå flickan tog trappan i två skutt, lyfte på dörrmattan och hittade en nyckel under den — precis som Grace profeterat.

»Klart som kaffe!» ropade hon till chauffören. »Godnatt!»

Efter stram honnör vände han sin fräsande och spottande bil på den smala vägen och försvann i riktning mot staden.

Patricia stod stilla utanför det främmande huset och lyssnade till de lantliga ljuden: en tupps galande och ett lamms bräkande. Naturen var en bedårande sak, tänkte hon.

Efter en kväll så hektisk som den, hon hade bakom sig, var denna djupa tystnad som en sval, smekande hand. Med en belåten suck låste hon upp dörren, trädde in i ett slags hall och trevade sig utmed väggen för att hitta en strömbrytare. Hon fann den — och stod i nästa ögonblick i ett hav av ljus.

Husets interiör vittnade icke om någon högre grad av ordentlighet hos ägaren, men var icke desto mindre avgjort trivsam. Hur hon skulle njuta här av frid och ensamhet! Hon gäspade högljutt och sträckte på sig som en lat kattunge. Gräsligt rart av Grace att ställa sitt hus till förfogande, medan hon själv tillbringade lördag och söndag i Santa Barbara.

»Isskåpet är proppfullt», hade hon skrivit, »och inte en själ kommer att ofreda dig!»

Detta var det bästa av allt — att ingen skulle störa henne. Hon finge nu tillfälle att i lugn och ro fatta sitt beslut.

Hon bar sin väska upp i sovrummet, som inte var svårt att hitta, klädde av sig i en handvändning och kröp njutningsfullt ned i den ena av de två breda, bäddade sängarna. Hon släckte inte genast nattduksbordets lampa utan låg, bekvämt lutad mot mjuka kuddar, och tittade sig omkring i det stora, luftiga rummet. Härligt att vila efter att ha dansat hela kvällen . . .

Hon satte sig plötsligt upp i bädden och lyssnade spänt. »Nådiga himmel!» sade hon högt.

Hon hade i den andra sängen fått syn på ett par herrpyjamas. Såå. Biologen Grace Norton hade lagt sig till med manliga maner!

Hon tillät sig ännu en högljudd och vällustig gäspning, släckte ljuset och sjönk tillbaka bland sina kuddar. Minsann om hon ämnade trötta ut sig med funderingar över Grace, när hennes hjärna var fullt upptagen av hennes egna bekymmer.

Under supén på restaurang »Francis Drake» hade Robert Cramer plötsligt frågat: »Vill du gifta dig med mig? Jag älskar dig gränslöst. Jag lovar att bära dig på mina händer. Vill du?»

Och fastän hon inte trott på det där om att han skulle bära henne, hade hon svarat: »Kanhända, Robert. Men jag kan inte ge något bestämt svar i kväll. När vi äter lunch tillsammans i morgon skall du få besked.»

Och nu hade morgondagen redan börjat och hon anade inte, om hon borde svara ja eller nej! Andra kvinnor voro säkert vid minsta uppmuntran redo att saligt sjunka i Roberts armar. . . Hon tänkte på hans pengar och undrade, om han skulle intressera henne i lika hög grad ifall han vore fattig. Föga sannolikt. Hon måste verkligen betänka sig . . .

Och medan hon betänkte sig sjönk hennes svartlockiga huvud ned mot en vit arm och hon somnade in.

Men säg mig en frid, som varar beständigt! Hon väcktes brutalt av ett gällt kvinnoskrik. I nästa ögonblick satt hon kapprak i sängen och blinkade i det skarpa skenet från taklampan. Slutligen stannade hennes yrvakna blick på tre figurer, som stodo i rad nere vid dörren.

»Ingen kommer att ofreda dig», hade Grace sagt. Ha!

Den mellersta figuren var en storväxt kvinna med förbittrat ansikte, sidofigurerna en blek blondin och en gudalik man med rött hår. Blondinen hade glömt att sluta munnen efter sitt skrik och den bildade ett stort, rött O.

»Vad är det om?» frågade Patricia sömnigt.

Den storväxta kvinnan vände sig till den gudalike mannen. »Skulle du vilja förklara hur det kommer sig, att vi finner en främmande kvinna i ditt hus, Thomas?» frågade hon skarpt.

Den unge mannen svalde ett par gånger och körde fingrarna genom sin röda hårman, men lyckades icke få fram något svar. Då ingrep Patricia.

»Förlåt mig», sade hon, »men ni anar inte hur sömnig jag är! Är ni grannar till mig och har det brutit ut eld i ert hus? Varför ringer ni inte till brandkåren? Gå nu, är ni snälla.»

»Tommy», sade den storväxta, »tänker du tåla denna oförskämdhet? Tänker du låta henne visa ut oss ur ditt eget hus?»

Den unge mannen tog ett steg framåt. »Förlåt, min fröken», sade han, »men av vilken anledning har ni krupit ned i *min* säng?»

»V-v-v-vad för något?» sade Patricia.»

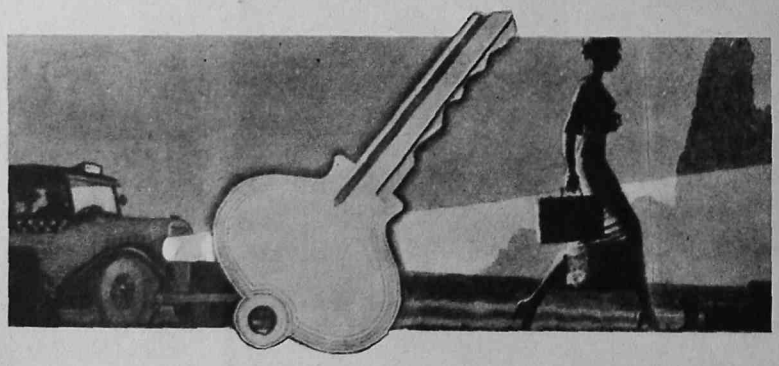

»Jag säger, att ni ligger i min säng», upprepade han. »Jag skulle gärna vilja veta *varför* ni ligger där?»

»För att jag behöver sova», svarade Patricia. »Hur kan den vara er? Hur kan *ni* ha en säng i Grace Nortons hus?»